

Faberllull - Estades temàtiques

Del 15 al 17 de juny de 2022

THE PURPLE MERIDIANS

<http://purplemeridians.org/>

<https://desorg.org/acts/purple-meridians/>

Hi ha cinc meridians entre Barcelona (Catalunya) i Torí (Itàlia). Una persona caminant de Torí a Diyarbakir (Turquia) en creuaria trenta-cinc més. Tres ciutats i països distants físicament, però que comparteixen el desig d'una distribució més justa d'oportunitats per a dones i persones no binàries en la indústria audiovisual i cinematogràfica.

Tres organitzacions d'aquestes ciutats, l'Observatori de Vídeo No Identificat (Catalunya), Streen.org (Itàlia) i Rosa Kadın Derneği (Turquia), decidim respondre a aquest desig creant The Purple Meridians.

El projecte, patrocinat per Eurimages, va reunir l'any passat 2021 a 18 cineastes, 6 per a cada país, per debatre sobre els obstacles als quals s'enfronten les professionals en la indústria audiovisual, per compartir eines i recursos per la preproducció, producció i distribució, i per crear una xarxa per futures col·laboracions.

The Purple Meridians són coordenades geogràfiques i simbòliques. Un Meridià Geogràfic es refereix a la divisió entre el Nord-oest d'Europa, on un major percentatge de directores parla d'un sistema relativament més equilibrat i els països del Sud, on els números són significativament pitjors. Si bé el gènere, òbviament no es tradueix en un gènere, el debat sobre les possibilitats d'una mirada femenina, o millor dit, no masculina i heteronormativa continua sent d'extrema necessitat encara que les realitzadores, no es proposin investigar temes relacionats amb el gènere.

En aquest sentit, un Meridià Conceptual traça dues prioritats importants d'igualtat: d'una banda, el ple reconeixement de les pel·lícules que aborden aspectes relatius a la igualtat de gènere com a socialment i culturalment rellevants, i per un altre, assegurar l'accés de les dones realitzadores audiovisuals, i les persones no binàries, a llocs de treball en les produccions (i gèneres) que encara estan dominats gairebé per completament pel gènere masculí.

El projecte del 2021, es va desenvolupar en 3 tallers nacionals i 1 internacional entre les participants, i una taula rodona pública en línia, amb 3 projeccions públiques a Barcelona, Torí i Diyarbakır.

Per aquest any 2022, tenint en compte les propostes sorgides en els tallers kurds i catalans, hem organitzat una residència de 3 dies a Olot, a l'espai Faberllull, amb el suport de l'Institut Ramon Llull, pels dies 15-16-17 de juny. <https://faberllull.cat/ca/>

La nostra proposta és convidar a les realitzadores catalanes, kurdes, italianes i gregues perquè puguin enfortir aliances i començar a dur a terme les propostes que van sorgir durant la primera trobada de l'any passat.

Proposta de programació audiovisual pel 17 juny

Trinta Lumes (excerpt)

Diana Toucedo, Lara Vilanova, 2018. Espanya. 9', VO Gallec.

Alba té dotze anys i desitja descobrir allò desconegut, misteriós i fascinant de la mort. Amb el seu millor amic Samuel entren a cases abandonades, recorren pobles destruïts i s'endinsen a l'interior d'unes muntanyes que amaguen un altre món paral·lel.

Un viatge que parteix de la innocència per descobrir el misteri de la lluita entre la vida i la mort.

ENG

Alba is twelve years old and wants to discover the mysterious, fascinating and unknown reality of death. With her best friend Samuel, she enters abandoned houses, travels through forgotten villages and explores remote mountains that hide another parallel world.

Hers is a journey to reveal the unexplainable conflict between the living and the dead.

CAST

Alba tiene doce años y desea descubrir lo desconocido, lo misterioso y lo fascinante de la muerte. Con su mejor amigo Samuel entran en casas abandonadas, recorren pueblos destruidos y se adentran en el interior de unas montañas que esconden otro mundo paralelo.

Un viaje que parte de la inocencia para descubrir el misterio de la lucha entre la vida y la muerte.

<https://desorg.org/titols/trinta-lumes-thirty-souls/>

Una revuelta sin imágenes

Pilar Monsell, 2020. Espanya, 14', VO Castellà.

CAT

Un dels aixecaments més desconeguts de la nostra història, "El motí de el pa", va ser liderat per dones a la ciutat de Còrdova durant el mes de maig de 1652. No coneixem els rostres ni els noms d'aquelles dones. No existeix cap imatge. Com recuperar els gestos de resistència d'aquells als qui no hem pogut veure?

ENG

One of the most unknown uprisings of our history "The bread mutinery" was led by women in Cordoba, May 1652. There are no faces, there are neither names. There is no image of them. How can we recover the gestures of resistance that we cannot see?

CAST

Uno de los levantamientos más desconocidos de nuestra historia, el motín del pan, fue liderado por mujeres en la ciudad de Córdoba durante el mes de mayo de 1652. No conocemos los rostros ni los nombres de aquellas mujeres. No existe imagen alguna. ¿Cómo recuperar los

gestos de resistencia de aquellos a quienes no hemos podido ver?

<https://desorg.org/titols/una-revuelta-sin-imagenes/>

<https://proxemica.wordpress.com/>

Lui et io,

Giulia Consentino, 2019, Itàlia, 13' VOSC

CAT

Lui e io és el reflex d'una dona en el seu paper d'esposa i mare viscuda entre la imposició i l'elecció. A través del rodatge del seu marit que la retrata, es revela contrària al seu món, una militant sempre lluny de casa. Una reelaboració de la feminitat com a acte polític per dir que l'amor és un acte d'acceptació de les diferències i que els records personals formen part de la història col·lectiva.

ENG

Lui e io tells the thoughts of a woman as a wife and a mother, and how she lived through these roles between obligation and choice. The woman, filmed through the footage taken by her husband, militant and always far from home, is revealed as opposed to her husband's world. A reinterpretation of women's world as a politic act, aiming to tell that love is an act of acceptance of differences, and also that personal memories are part of collective history.

CAST

Lui e io es el reflejo de una mujer en su papel de esposa y madre vivido entre la imposición y la elección. A través del rodaje de su marido que la retrata, se revela contraria a su mundo, una militante siempre lejos de casa. Una reelaboración de la feminidad como acto político para decir que el amor es un acto de aceptación de las diferencias y que los recuerdos personales forman parte de la historia colectiva.

<http://purplemeridians.org/giulia-cosentino>

Altyazı Fasikül (Remember the March)

Güliz Sağlam, 2020, Turquia, 13' VOSC

CAT

És suficient quedar-se a casa per a continuar viu? En *Remember the March*, Güliz Sağlam documenta els dies en què les dones van sortir al carrer malgrat la pandèmia per a protestar contra la violència masclista. Mentre la càmera observa els carrers buits des d'una finestra, Sağlam recita els extractes dels informes de la Fundació The purple Roof Women's Shelter sobre la violència contra les dones durant la pandèmia, deixant al descobert la falta d'aplicació de la legislació turca. Després, quan les dones s'aventuren a sortir al carrer, la càmera es converteix

en part de la multitud, recordant-nos el poder de la solidaritat en temps desesperats.

<http://purplemeridians.org/guliz-saglam>

ENG

Is staying home enough to stay alive? In *Remember the March*, Güliz Sağlam documents the days when women took to the streets despite the pandemic to protest male violence. First, the camera watches the empty streets from a window. Sağlam narrates excerpts from Purple Roof Women's Shelter Foundation's reports on violence against women during the pandemic period, specifically cases that expose how Law No.6284 is not put into practice. And then, as women go out to the streets, the camera becomes part of the crowd, reminding us of the power in solidarity in hopeless times.

CAST

¿Es suficiente quedarse en casa para seguir vivo? En *Remember the March*, Güliz Sağlam documenta los días en que las mujeres salieron a la calle a pesar de la pandemia, para protestar contra la violencia machista. Primero, la cámara observa las calles vacías desde una ventana. Sağlam recita extractos de los informes de la Fundación The purple Roof Women's Shelter, sobre la violencia contra las mujeres durante el periodo de la pandemia, en concreto los casos que exponen cómo la Ley nº 6284 no se pone en práctica. Y luego, mientras las mujeres salen a la calle, la cámara se convierte en parte de la multitud, recordándonos el poder de la solidaridad en tiempos desesperados.

<http://purplemeridians.org/guliz-saglam>

Zimanê Çîya (The Language of the Mountains)

Lisa Çalan, Turquía 2016, 15', VOSC

CAT

Xemgin té sis anys. A classe li diuen "Hengin", la versió turca de "Xemgin", mentre que fora de l'escola el criden "Pîzot", entremaliat en kurd. A l'escola no parla molt, però fora d'ella fa honor al seu sobrenom kurd.

Els professors van i venen. Xemgin -que no parla turc- passa per tres d'ells. I comencen els problemes.

ENG

Xemgin is six. In class his name is "Hengin", the Turkish version of "Xemgin", while out of school they call him "Pîzot", Kurdish for rascal. He does not talk much at school, but outside he lives up to his Kurdish nickname.

Teachers come and go. Xemgin – who does not speak Turkish – changes three of them. And the troubles begin.

CAST

Xemgin tiene seis años. En clase se llama "Hengin", la versión turca de "Xemgin", mientras que

fuera de la escuela le llaman "Pîzot" «pillo» en kurdo. En la escuela no habla mucho, pero fuera de ella hace honor a su apodo kurdo.

Los profesores van y vienen. Xemgin -que no habla turco- cambia a tres de ellos. Y empiezan los problemas.

<http://purplemeridians.org/lisa-calan>

Amb la presència de les directores per presentació i debat posterior.

Total programa 64 minuts